

SANT JORDI 2020
DEPARTAMENT DE LLENGÜES - LLENGUA CATALANA
CONTES D'ALUMNES de 2n D'ESO

L'illa de la surfista americana

Hi havia una vegada una illa molt llunyana de la costa, on habitaven bastantes persones. Allà vivia una noia que es deia Noah. Era alta i tenia la pell morena. Vivia sola en una cabana de fusta, tenia vint-i-quatre anys i tenia els cabells castanys. No tenia pares perquè feia poc que havien mort, i a ella, per desconnectar, li agradava surfejar.

Tenia més aficions a part del surf: li agradava quedar amb els amics, també li agradava fer coses amb la família. Anava a surfejar sovint quan se sentia trista.

Un dia, la Noah estava amb les seves amigues surfejant i de cop van veure una aleta d'un tauró, van intentar sortir de l'aigua al més ràpid possible. Aquell mateix dia a la tarda, van llogar una llanxa, i se'n van anar mar endins a surfejar, van estar-hi molt de temps, s'ho estaven passant la mar de bé. Quan ja estaven cansats, van decidir de tornar, però no van poder perquè no tenien gasolina. Llavors van trucar a Salvament Marítim, però no responien a la seva trucada. Aleshores es van començar a preocupar perquè estaven al mig del mar, ara també sense cobertura, i ningú no els contestava.

Hi havia dies que les amigues estaven enfadades entre elles perquè estaven soles a alta mar, perquè que no tenien prou menjar i se l'havien de racionar. I a més, com que no tenien cap ombra, s'estaven cremant la pell. Estaven tristes perquè eren molt lluny de casa seva. De vegades, a la nit, totes les amigues ploraven perquè trobaven a faltar les seves famílies, els amics... Es van passar disset dies a la deriva.

Un dia, de casualitat, un pescador que passava per allà les va trobar. Després, el pescador va decidir d'ajudar-les i els va preguntar si necessitaven ajuda, i li van dir que sí.

Quan van arribar a la casa del pescador, ell els va oferir menjar. Tenien molta gana i set perquè feia dies que no menjaven res de res. Al cap d'una estona, les amigues es van posar d'acord per explicar al pescador el problema que havien tingut. Li van preguntar si es podien quedar a casa d'ell uns quants dies, i el pescador els va dir: Quedeu-vos el temps que faci falta.

Així doncs, les set amigues li van donar les gràcies, i també van poder trucar a les seves famílies, informar una mica sobre la situació que havien viscut, on eren, si estaven bé o no... També van trucar al telèfon de Salvament Marítim unes quantes

vegades. Al final, els van agafar el telèfon i elles els van poder dir on estaven situades.

Finalment, agents de Salvament Marítim les van trobar sanes i salves i les noies es van posar molt contentes. Al cap de dues hores, van arribar al seu destí, i cadascú va anar-se'n a casa seva. Sobretot, van aprendre una lliçó: que, a partir d'ara, no anirien tan lluny a surfejar amb els amics, perquè si no poden tenir problemes greus a alta mar, que evidentment no podran resoldre sols.

Quan cadascú va veure la seva família, tothom es va posar molt content, i ho van celebrar amb una festa junts. I conte contat, conte acabat!

Un dia de pícnic

Una vegada hi havia una nena petita que estava caminant per un bosc. Anava amb dos amics, un noi i una noia més grans, cap a un lloc tranquil al costat d'un llac. Portaven menjar per fer un pícnic per a tres persones, però quan ja gairebé arribaven al llac, es van adonar que s'havien deixat les begudes al cotxe.

Llavors, el noi va anar a buscar-les i a mig camí va sentir com algú li donava un cop al cap. Va passar una hora. La noia i la nena es van anar preocupant cada vegada més perquè el noi tardava molt a tornar. Van anar a buscar-lo i van arribar fins al cotxe, però el noi no hi era. Estaven molt preocupades perquè no sabien on podia ser. Després, van tornar al costat del llac, on ho havien deixat tot preparat per fer el pícnic, per agafar el telèfon i trucar-lo. Allà mateix hi havia un home amb una motoserra. No s'ho podien creure!

La noia i la nena van veure com mataven el seu amic. Després, li va tocar a la noia, i finalment a la nena. Des d'aquell dia, el lloc es coneix amb el nom d'«El llac de la motoserra». I conte contat, conte acabat.

L'aventura de la Laia

Hi havia una vegada una nena que es deia Laia que vivia amb la seva mare en una casa. Un dia, la Laia va anar a passejar pel bosc tota sola i va veure un os! La Laia va començar a córrer, però l'os la perseguia per menjar-se-la. Va haver d'enfilar-se a un arbre perquè l'os no la pogués empaitar més. Però l'os es va quedar allà sota esperant-la... fins que es va quedar adormit. Llavors, la Laia va baixar de l'arbre i va començar a córrer sense parar i sense mirar cap enrere. Al cap d'una bona estona, va parar de córrer i no sabia on era. S'havia perdut. La seva mare es va preocupar molt perquè no la trobava per enlloc.

La Laia va començar a plorar perquè tenia molta por i també perquè no s'havia on era casa seva, on era la seva mare. Al cap d'una estona, la Laia va parar de plorar i es va tornar a enfilar a un arbre per descansar i dormir una mica. L'os la buscava sense parar per menjar-se-la, però no la trobava per enlloc. Fins i tot, l'os va passar per davant seu i no es va fixar que ella estava dormint a sobre l'arbre. Més tard, la Laia es va despertar i va veure que l'os ja s'allunyava.

Després, la Laia va baixar de l'arbre i va començar a caminar cap al riu. Quan hi va arribar, es va rentar la cara i les mans i, de sobte, va veure una poma i se la va menjar, perquè tenia molta gana i feia estona que no havia menjat res. La Laia també va pescar uns quants peixos i va començar a caminar una altra vegada. Quan va tornar a notar que tenia molta gana, va fer foc amb dos pals, hi va posar els peixos i se'ls va menjar. Però, per estar més tranquil·la i segura, va pujar en un arbre una altra vegada.

Al cap d'una estona, la Laia va veure uns esquiroles molt bonics i es va posar molt contenta. També va veure unes papallones i les va seguir fins que va sortir del bosc, va veure una casa i la seva mare al camp! La Laia va començar a córrer per anar fins on era la mare i, quan la mare la va veure, totes dues es van posar molt contentes.

La Laia li va explicar tot el que li havia passat. Llavors, es va banyar i va ajudar la seva mare a la cuina. La mare s'alegrava molt per totes les coses que la Laia anava aprenent dia a dia. La mare també estava molt sorpresa perquè la Laia havia tingut una aventura massa llarga sense ella.

Totes dues van començar a riure sense parar... I vet aquí un gos, vet aquí un gat, que aquest conte s'ha acabat.

La maledicció de la poma daurada

Hi havia una vegada una ciutat on vivia un nen que es deia Clark. Aquest nen era molt pobre i vivia en una casa de fusta amb la seva mare i la seva germana. Un dia, estava treballant netejant sabates quan un home se li va acostar.

—Shh! Noi! —va dir-li l'home.

—Sí, senyor —va respondre en Clark.

—Veig que necessites diners.

—Doncs sí, com tothom.

—T'agradaria guanyar una fortuna?

—Amb tot el respecte senyor, si intenta enganyar-me, li agrairia que se n'anés.
—Coneixes la història de la poma daurada?
—La què? —en Clark no en tenia ni idea.
—La poma durada és la joia més preuada del món —va continuar l'home.
—Ah, sí? I què...? —va dir en Clark.
—Si em dones tots els diners que tens a la sabata, jo et donaré el mapa que et portarà fins a la poma daurada.
—Vostè creu que sóc idiota?
—Si no acceptes el tracte, sí.

En Clark s'ho va pensar molt seriosament . Ell sabia que amb el que tenia a la sabata, quatre monedes de plata, no faria res. I la seva família no duraria gaire només amb una barra de pa...
—D'acord —i va acceptar el tracte.

Quan el Clark va tornar a casa li va dir a la seva mare:
—Emprendré un viatge per trobar la poma daurada.
—Fill, què dius?

En Clark, amb gran pena, va obrir la porta i se'n va anar. Ell sabia que la seva mare no li deixaria fer una bogeria així.

Al cap d'uns dies, en Clark, seguint el mapa i les instruccions, va trobar un arbre que se situava a quatre-cents peus dins del bosc. Per fi hi havia arribat. El tenia al davant i la poma era justament en aquest arbre. Només havia d'escalar-lo i ja ho tindria. Però, de cop i volta, l'arbre li va parlar:

—Què vols, jove?
En Clark es va quedar impactat.
—Pots... pots parlar????!!!
—Sí, Clark.
—Com saps el meu nom?
—Vens per la poma daurada, veritat?
—Sí.
—Abans de res, he d'advertir-te d'una cosa: la persona que mossegui aquesta poma caurà en una maledicció enorme.

El noi no es va preocupar i, sense rumiar-s'ho dues vegades, va agafar la poma i va tornar a casa. Era de nit ,així que se'n va anar a dormir però va deixar la poma a sobre de la taula de la cuina.

L'endemà, un crit aterrador el va despertar. Era la seva mare que estava a terra, plorant. El que va veure el va turmentar. La seva germana havia tastat la poma per la terrible gana que tenia i, en conseqüència, s'havia transformat en or.

En Clark, en adonar-se'n, va sortir disparat per la porta per anar a parlar amb l'arbre.

—Necessito que m'ajudis, va suplicar-li.

L'arbre, amb un somriure a la cara, li va dir:

—Que no vols: riqueses, joies, or...?

—Nooo. Només vull recuperar la meva germana.

L'arbre va estirar una de les seves branques i li va donar una ampolla d'aigua.

—Tira-li això per sobre i es trencarà la maledicció.

En Clark va agafar l'ampolla, va mullar el cap de la seva germana amb aquella aigua i ella va tornar a ser la noia de sempre. En aquell moment, en Clark va agafar la poma i la va enterrar sota terra perquè ningú no la trobés.

Enginy

Un dia, l'Albert era a casa amb la seva família. Estaven mirant les notícies i, de sobte, un periodista va i diu que no es pot sortir al carrer per culpa d'una pandèmia anomenada *covid-19*. Es van quedar molt sorpresos. A partir d'aleshores, tota la família es va haver de quedar a casa, però al cap de dos dies ja s'havien quedat sense menjar i havien de sortir a buscar-ne. Era molt arriscat.

Llavors, l'Albert va crear un sistema de defensa contra el virus que hi havia al carrer i, tot seguit, se'n va anar al mercat. Quan hi va arribar, va veure que estava mig buit, que faltaven molts aliments, però per sort va poder comprar tot el que necessitava.

I així va ser com, gràcies a l'Albert i al seu invent, els membres d'aquella família van poder menjar fins que el virus va desaparèixer del tot.

Un bon any

Hi havia una vegada un nen a qui li encantava la màgia. Tenia una família molt bonica, però per culpa d'un mag malvat que es deia Voldemor els seus pares havien mort quan ell encara era un nadó. Per això, en Jordi, de ben petit, va haver de viure amb els seus tiets, que eren despietats. Vivia en unes condicions pèssimes i dormia en un armari.

Un dia, quan en Jordi ja tenia deu anys i era l'aniversari del seu cosí, la seva tieta li va dir que es llevés, que era l'hora de esmorzar. En Jordi es va despertar, però el seu cosí el va empènyer un altre cop cap a dintre l'armari. El cosí va arribar a la cuina i va veure molts regals. Va preguntar quants regals hi havia i el seu pare li va dir: Trenta-set regals! El noi els va obrir tots. Li van regalar una bicicleta, una càmera d'aigua, un avió, moltíssimes coses.

Un diumenge al matí, van rebre una carta per a en Jordi, i els dos tiets es van mirar i li van dir que se n'anés al dormitori, és a dir, a l'armari. Més tard, el tiet li va fer una visita i li va dir que era hora que es traslladés al dormitori buit que feien servir per desar-hi les coses del seu fill, del cosí d'en Jordi. Un matí el cosí estava discutint amb el seu pare. Li deia que no volia que en Jordi ocupés aquella habitació. No paraven de rebre cartes per a en Jordi i el tiet, per evitar-ho, va dir que es mudarien a un altre lloc. Així doncs, se'n van anar a un hotel, però així i tot encara continuaven rebent cartes per a en Jordi. Llavors, van decidir agafar el cotxe i van marxar molt molt lluny. Justament aquella nit era l'aniversari d'en Jordi. De de cop, va aparèixer algú que picava a la porta. Els tiets es van despertar, van agafar un rifle i van avisar que estaven armats, però tot i així aquell algú encara picava a la porta. En Jordi es va amagar, va agafar embranzida i va esbotzar la porta. Va aparèixer un home molt alt amb una barba i cabells negres. Aquell home es va asseure al sofà i va donar una carta a en Jordi, que deia:

ESCOLA DE BRUIXERIA HOWARTS

Director: Albus Dumbledore

Ordre de Merlí de primer curs, cavaller de Warlock, membre d'Honor de la Confederació Internacional de Bruixots

Benvolgut senyor Jordi,

Em plau informar-vos que heu estat admès a l'escola de bruixeria Howarts. Aprofito l'avinentsa per fer-vos arribar la llista dels llibres i el material que necessitareu per seguir les classes. El curs comença l'1 de setembre. Espero el vostre mussol abans del 31 de juliol.

Cordialment,

Minerva McGonagall

Directora adjunta

En Jordi va acceptar d'anar-se'n amb aquell home. Els tiets es van quedar amb el seu fill, a qui li va aparèixer, de sobte, una cua de porc. Pel camí, en Jordi es va quedar adormit. Quan es va despertar, era en un hotel i hi havia un mussol que repartia un diari d'aquella setmana. Llavors, en Jordi li va preguntar què feia i per què demanava diners. Van poder comprar tot el material necessari i se'n van anar directament cap a l'estació de tren. L'home li va donar un bitllet per poder pujar al tren «9 3/4». I això on deu ser? En Jordi va veure una família que també anava cap

a Howarts, i els va preguntar: Com ho he de fer, per arribar a Howarts? Li van respondre que havia d'esperar el tren entre les andanes 9 i 10. Ràpidament, va córrer i, amb els ulls ben oberts, va veure que ja era a la plataforma 9 3/4 del tren Howarts Express. Va pujar al tren, es va asseure en un seient buit i de seguida va notar que el tren ja es movia.

Al cap d'una estona, va arribar a Howarts. Hi feia fred. Va veure un home que estava esperant tots els nens de primer curs. Van arribar tots junts a l'escola, que semblava un castell molt gran. Van entrar en una sala també molt gran, on hi havia una professora que es deia Minerva McGonagall, que els va dir: Espereu-vos un moment per entrar a la sala comuna. Un cop a dins, en Jordi va veure que hi havia tots els nens i nenes d'altres cursos. La primera cosa que havien de fer era posar-se un barret que decidia a quin grup anirien. La professora va cridar a en Jordi i tots els nens i nenes van xiuxiuejar sobre aquell nom. El barret, l'hi va posar en Griffindor. El director va explicar unes normes: la primera, que no es podia anar al bosc del darrere de l'escola. Després d'escoltar totes aquelles normes, va aparèixer molt de menjar. Les classes començaven la setmana següent. A en Jordi, les classes li semblaven un avorriment, sobretot la de pocions, perquè era amb el professor Snape i també perquè li treia punts a en Griffindor.

Aquella setmana s'havia acabat, però en Jordi, amb una capa que el feia invisible, va escoltar una conversa sobre la pedra filosofal i va decidir trobar-la per protegir-la i donar-la al director. Així doncs, amb dos amics seus, van haver de superar unes proves per trobar la pedra filosofal. La primera prova era passar per on hi havia el gos de tres caps, que afortunadament dormia en aquell moment. Després, la segona prova va ser creuar-se amb un trol que es va despertar just aleshores; sort que un dels amics d'en Jordi va fer una poció perquè es quedés adormit una altra vegada, i així van poder superar aquella prova. La tercera prova era jugar a escacs i guanyar la partida, és clar. Un dels amics va fer escac i mat. Llavors, va haver de continuar el camí en Jordi sol, perquè un dels amics va quedar ferit i l'altre es va quedar amb ell.

De sobte, en Jordi va veure que el professor que tramava emportar-se la porta era el professor dels animals fantàstics, però en realitat era en Voldemor, que el va atacar. En Jordi li va cremar la cara fins a convertir-lo en pols, però l'esperit d'en Voldemor el va tornar a atacar i en Jordi es va desmaiar.

Quan per fi es va despertar, va veure el director al seu costat. Van parlar una estona i, unes hores més tard, en Jordi es va aixecar i va veure que tots els nens l'aplaudien. Ja a la sala comuna, el director de Howarts va dir que el guanyador de la copa de Residències era en Griffindor, i tots es van posar contents. L'endemà, havien de tornar cap a casa. En Jordi havia passat un bon any.